

patet ex eo quod ipsemet Deus præcepit Moysi, ut construeret imagines duorum Cherubim aureorum, Exod. xxv, et ut faceret serpentem æneum, Numer. c. xxi. Et Salomon posuit in templo Hierosolymitano duos Cherubim, III Reg. vi. Tum quia dato etiam, quod per citatos textus fuerint in veteri lege absolute prohibita omnes imagines, aut sculptilia, hoc fuit ob nimiam et pravam inclinationem Hebræorum ad idololatriam. Unde illud præceptum, utpote mere positivum, et cæremoniale cessavit in lege nova; cessante enim tali periculo cessavit tale præceptum, quia cessante ratione et causa legis, cessat lex, seu obligatio ipsa; lege Adigere, § 2, ff. de Jure patron. Sic Card. Petra loco cit., num. 43; Viva ad proposition. 25; Alexand. VIII, num. 13; Sporer, tom. I, tract. 2, in 1 præcept. Decalog. cap. 8, sect. 4, num. 31 et alii passim (77).

(36. Imagines in translatione ex uno loco ecclesiæ ad alium locum ejusdem ecclesiæ non habet locum concilium Tridentinum sess. 21, cap. 7, de reform., sac. Congreg. conc. in Burgi S. Dominici 4 Decemb. 1632, apud Barbosam in summa Apostolic. dec. verb. *Imago*, num. 1. (37. Imagines devote non possunt ex una in aliam ecclesiam transferri sine beneplacito apostolico, et si sine tali beneplacito sit jam facta translatio, non sustinetur, nec est approbanda, Sac. cong. conc. in Nullius Ferentilli 31 Julii 1706, apud Card. Petra, tom. V Comment. ad Const. 5 Pauli II, n. 30.

(38. Inscriptiones omnes imaginum SS. Francisci et Antonii de Patua, in quibus dicitur formam habitus, qua depicti sunt, esse eandem, qua ipsi usi fuerunt, vel in quibus asseritur in hoc vel illo Ordine S. Francisci esse veram, legitimam, et non interruptam ejusdem S. Patris in filios successionem, inherentes decreto alias edito die 20 Jun. 1658 prohibentur, Romæ 20 Novemb. 1663. Sic mandavit decerni Alexander VII, inseri seu apponi in indice librorum prohibitorum, ut de facto reperitur ibi verb. *Inscriptiones*. (39. Suspenduntur quoque et prohibentur imagines sancti Augustini, sancti Nicolai de Tolentino, et aliorum sanctorum ejusdem Ordinis impressæ et depictæ a fratribus discalceatis Augustinianis in eorum habitu, prout in decreto sac. Rit. congreg. edito die 10 Decembr. 1637, quod ab Urbano VIII fuit approbatum et confirmatum 23 Januarii 1638, Constitut. incip. *Exponi nobis* l. 240, tom. V Bullarii. Exposit tamen dicta suspensio, et prohibitio fuit revocata per varia posteriora pontificia rescripta relata in libro, cui titulus, *Bulle summorum pontificum, et sacre Congregationis decreta ad Augustinenses Excalceatos spectantia*, impresso Romæ anno 1742, ex typographia Hieronymi Mainardi, ubi pag. 109 et seq. habentur ad id favorabilia rescripta Innocentii XI, Clementis XI et Jacobi Carac-

(77) Quos inter non omittendus cl. abbas Joannes Chrysostomus Trombellius in eruditissimo opere de *Cultu sanctorum*, (EDIT. BARBIELL.)

cioli causarum Curie Camerae apostolicæ generalis auditoris; et infra pag. 186 habetur rescriptum Benedicti XIII, ut sequitur. Ex audientia sanctissimi, die 16 Decemb. 1720.

Sanctissimus petitis benigne annuit, et proinde firma remanente constitutione confirmativa privilegiorum a S. Sede concessorum ordini Eremitarum S. Augustini per Sanctitatem Suam emanatam Kalendis Januarii 1727, atque ejus motu proprio 21 Martii 1729 declaratorio ejusdem constitutionis, mandavit non molestari patres Excalceatos ipsius ordinis S. Augustini, seu alios quoscunque in depingendo, aut quovis alio modo representando Excalceatos, et cum eorum habitu sanctos, seu beatos ejusdem ordinis. Imo licere eis, et licitum esse sanctos, et beatos ipsos depingere, et representare prout pie hactenus depinxerunt, seu depingendos, vel representandos curarunt, etiam ad tenorem constitutionis san. mem. Urbani VIII, incip. *Divinae Majestatis*, latæ anno 1641, non obstante decreto præcedenti congregationis Rituum anni 1637. Ac insuper eosdem Patres impediri non posse, imo etiam licere illis publice, et solemniter, sive privatim benedicere et distribuere cingulos, seu cincturas S. Monicæ, et panniculos S. Nicolai Tolentinatis juxta declarationem congregationis episcoporum et regularium 30 Septemb. 1622, ab eadem Congregatione confirmatam 11 Jul. 1627, et ita ab omnibus servari mandavit, perpetuumque super his silentium imposuit, constitutione et motu proprio supradietis, quam, et, quem in hac parte moderavit, aliisque quibuscunque, etiam necessario exprimentis in contrarium non obstantibus.

FRANCISCUS ANTONIUS CARD. FINI,
Pro-auditor.

Loco ✕ sigilli.

(40. Non debet ad quæcunque sanctam imaginem impediri concursus; S. cong. episcop. et regul. in Taurinensi 30 Jul. 1620. (41. Modo non publicentur miracula prius non approbata; ead. S. cong. episc. et regul. in Feretrana 13 Sept. 1603 et in Trevicana 22 Dec. 1621.

(42. Si imagines publicentur miraculosæ absque interventu ordinarii, ipse debet eas claudere, informationes capere, Romamque transmittere; ead. sac. congr. episc. et regul. in Munitensi 6 Octobr. 1617. (43. Administratio oblationum imagini factarum intus aliquam parochiam, etiam regularium existentium, spectat ad ordinarium, qui eas erogabit in Ecclesia inibi ædificanda, et alios pios usus; ead. sac. congr. episc. et reg. in Perusina 20 Sept. 1605.

(44. Urbanus VIII comburi jussit imaginem cum tribus buccis, tribus nasis et quatuor oculis, et alias, si quæ invenirentur

Chrysostomus Trombellius in eruditissimo opere de

similes (78); hæc enim nova inventio representandi sanctissimam Trinitatem tolerabilis non videtur. In Mediolanensi 11 August. 1628, apud Nicol. in Flosculis, verb. *Imago*, n. 6. (45. Translatio imaginis non miraculosæ private est facienda. Sac. congr. episc. et regul. in Perusina 17 Novemb. 1617.

(46. Imago beatificati pingitur cum radiis tantum; canonizati vero cum diademate circa caput (79), ut inter eos appareat differentia. Sic ex aliis Pign. t. I, consult. 25, n. 1.

(47. In altari, in quo exponitur SS. sacramentum pro oratione 40 horarum, cooperienda est quæcunque imago, aut statua ibi existens, sicuti etiam parietes tribunæ altari vicinæ, si non habeant ornamenta fixa, tegi debent pannis, aut apparatus nullam continere debet historiam, aut rem profanam. Super altare non sunt ponendæ sanctorum reliquiæ, aut eorumdem statuæ, exceptis tamen statuis angelorum figuram, seu vicem candelaborum facientibus. Multo minus ponendæ sunt figuræ animarum Purgatorii ex quacunque materia factæ; et hoc prohibetur etiam in omnibus expositionibus particularibus, et etiam in illis quæ aliquando fiunt pro suffragio dictarum animarum. Sic Clemens XI et XII in Instructione observanda pro oratione continua 40 Horarum cum expositione SS. sacramenti § 2, allata sub verb. *Eucharistia* in fine.

(48. An imago, et statua beatæ M. Virginis, ac aliorum sanctorum deferri possint in processionibus cum baldachino et intortitiis? Vid. verb. *Processiones*, num. 37 et 38.

(49. Hic juvat afferre breviter historiam miraculosissimæ imaginis B. M. V. in altari majori ecclesiæ nostri Aracelitani urbis conventus magnificentissime et religiosissime asservatæ. Hæc enim prodigiosissima Mariæ Virginis imago sublamentantis, et Filii sui Domini Nostri Jesu Christi mortem plangentis speciem præferens fuit a S. Luca evangelista depicta, ut ex multis tradunt Annales Minorum Waddinghi, novissime Romæ reimpressi tom. III, fol. 258, numer. 46 et 47. (50. Et eadem est, quam S. Gregorius Magnus in publica supplicatione detulit in illa magna mortalitate, quæ Romam adeo vehementi pestilentia laniavit, ut etiam corporali visu sagittæ cœlitus venire et singulos quosque percutere viderentur. (51. In illa namque processione hac sacra imagine deportata ecce tota aeris turbulencia cedebat imagini, ac si ipsam imaginem fugeret, et ejus præsentiam nullatenus ferre posset; sicque post imaginem mira serenitas et aeris puritas remanebat. (52. Tunc miræ voces in aere cantantium et dicentium: *Regina cœli, lætare, Alleluia; Quia quem meruisti portare, Alleluia, resurrexit, sicut dixit, Alleluia*, juxta imaginem sunt auditæ. Statim autem beatus Gregorius id quod sequitur adjunxit: *Ora pro nobis Deum, Alleluia*. Post hæc beatus Gregorius vidit supra

(78) Vide Benedictum XIV, *Bullar.* tom. I, pag. 566. Hac forma dæmon apparuit, Trinitatem se esse contestans, uti in Vita S. Norberti refertur 6 Junii apud Bolland. part. ccccxxxiii. (EDIT. BARB.)

castellum Crescentii angelum, qui revocabat in vaginam gladium cruentatum, ex quo intellexit quod pestis illa cessasset, et sic factum est. Et ideo illud castrum, castrum sancti Angeli deinceps est vocatum, et ipse angelus cum gladio in vagina sculptus in lapide miræ magnitudinis ab illo tempore in posterum mansit in cacumine dicti Castri; inde tamen dejectus sinistrante fortuna per ictum machinæ, obsidionis tempore per Romanos. Est etiam ad memoriam revocandum ad plenam fidem omnium prædictorum, quod in Castri cacumine præillibati capella erat pulcherrima ad honorem archangeli Michaelis constructa per dominum recol. mem. Nicolaum papam III, de domo Ursinorum, et erat ibi indulgentia singularis. Item in prædicta capella erat depicta tota forma, et historia hujus processionsis, et litanie hujus imaginis gloriosæ, et sic scriptum in imagine legebatur: *Hæc est sacra imago ecclesiæ Araceli*. Hæc etiam eadem historia, et forma processionsis depicta est in quadam capella, quæ dicitur studium S. Gregorii in appendicio ecclesiæ Sancti Joannis Lateranensis. Item tempore magnæ mortalitatis, quæ fuit anno Domini 1388, incœpit occupare Romam in principio mensis Junii, et per totum mensem Augusti in suo robore perduravit, fuit per Urbem hæc sacra imago cum aliis reliquiis honorifice et devotissime deportata, et dum applicuit ad pontem Sancti Petri, ille angelus marmoreus existens in cacumine Castri exhibendo reverentiam huic imagini se pluries inclinavit. Quod miraculum ultra sexaginta digni fide, tactis sacrosanctis, se hoc vidisse oculis corporeis affirmabant, clamantes imagini *Misericordiam* vocibus elatis, etc. Sic ad litteram cum pluribus aliis in supradietis Annalibus ex quadam tabula vetusta reflecta an. 1562, totam rei seriem referente, et palam appensa ad rei confirmationem et plenam omnium notitiam.

(53. In perenne testimonium tam insignis miraculi ab ista prodigiosa imagine patrati, et in perpetuam memoriam, et gratiarum actionem tanti beneficii ab ipsa recepti, quotiescunque ad supplicationes publicas trans-eundum est per molem Adriani, seu pontem S. Angeli, hujus miraculi locum, religiosi Aracelitani conventus semper et soli cantant supradietam antiphonam *Regina cœli, lætare*, etc. ab angelis cantatam. (54. Ita citati Annales tom. III, fol. 261, n. 50.

(55. Imagines Deum representantes sub ea forma qua ipse hominibus apparuit, licitæ sunt. Bened. XIV, tom. I Constitut. 141, incip. *Sollicitudini* § 12 et sequent. (56. Imagines sanctissimam Trinitatem representantes sub certis formis licitæ sunt, nempe quæ Deum Patrem continent in forma hominis senis, in cujus sinu sit Christus, et inter utrumque Spiritus sanctus in forma columbæ, vel imagines in quibus seorsim Deus Pater

(79) Tomo III *discipline populi Dei* (quod opus supra laudavi) exstat Joannis Filesaci commentariolus inscriptus *SS. Imaginum radiatum caput*. Vide illum pag. 101 seqq. (EDIT. BARB.)

in forma hominis senis, et seorsim Christus, sed propinqui ambo; et inter utrumque Spiritus sanctus in forma columbæ. Idem ibid. § 25, 32 et 37. (57. Pingi etiam potest Pater solus, seorsim ab aliis personis. Item æternus Filius seorsim a Patre et Spiritu sancto, et etiam sub forma Agni. (58. 59. Item Spiritus sanctus, vel tanquam de cælo descendens die Pentecostes in figura linguarum ignis, vel alias in columbæ specie seorsim pariter ab aliis divinis personis. (60. Non tamen Spiritus sanctus seorsim a duabus aliis personis humana specie, seu viri, seu juvenis depingi potest. Idem ibid. § 36 (80).

(61. Non licet sanctissimam Trinitatem pingere in utero B. M. V. Idem ibid. § 27. Nec sub figura hominis tricorporis (81). Idem ib. § 28. (62. An autem sub figura trium hominum æqualium, et similibus, disputatur. Idem ibid. § 29. (63. Imagines divinam personam representantes sub alia forma, quam quæ ab eadem assumpta fuerit, tolerari non debent. Idem ibid. § 22

(64. Imagines æterni Patris permissæ, et approbatæ sunt, ut pingatur solus, tanquam ambulans et loquens in paradiso auditus ab Adamo. (65. 67. Item, ut innixus mysticæ scalæ visus est Jacob, seu ut miro modo conspiciendum se præbuit Moysi; seu ut Isaïæ tanquam rex in solio sedens, seu ut Daniëli, veluti senex albo vestimento amictus. Idem ib. § 36.

(68. Imagines æterni Filii permissæ et approbatæ sunt ut pingatur solus, uti cum hominibus in diebus carnis suæ conversatus est, atque etiam postquam a mortuis resurrexit, non semel apostolis aliisque manifestus apparuit. (69. Item sub humana forma cruci affixus et mortuus. (70. Item in forma agni. Idem ib. § 32 et 36.

(71. Imagines Spiritus sancti permissæ et approbatæ sunt ut pingantur in forma columbæ. Idem ibid. § 16 ad 20 et 36. (72. Item in figura linguarum ignis, ubi representatur mysterium Pentecostes. Idem ibid. § 21 et 36. (73. Imagines autem Spiritus sancti sub humana juvenis forma damnantur, et reprobantur, ac removeri jubentur. Idem ibidem § 10, 23, 33, 36 et 37.

(74. Imagines insolitæ et erroris occasionem præbentes damnantur, prohibentur. Idem ibid. § 23. (75. Imagines servorum Dei, quorum cultus ab Ecclesia non est approbatus, publice distribui et venerari non licet. Idem ib. § 41. (76. Imagines Beatorum non ubique publicæ venerationi exponi possunt. Idem Const. 108, incip. *Quoniam*, § 10.

(77. Imagines plurium sanctorum apponi possunt super altari in quo sacrum peragi-

(80) Hæc Spiritus S. figura, quæ Benedicto XIV non est probata, familiaris fuit nostris temporibus piæ cuidam virgini; et jam olim typis Belgicis excussa cum inscriptione: *Hæc præfulgenti forma sese Spiritus sanctus divæ virgini et matri Theresiæ manifestavit*. Major hujus formæ antiquitas refertur in quibusdam litteris Benoniensibus, quæ in Ms. diurno sæculi XIV apud canonicos S. Salvatoris inveniri narrant SS. Trinitatis imaginem, in qua Spiritus

tur. Idem tom. II, Constit. 17 incip. *Accepimus*.

(78) Placet hic subnectere, quæ de significatione symbolorum, quibus pingi solet imago S. Antonii abbatis profert eruditiss. card. Lambert., postea Benedictus XIV, Institut. eccl. 47, a num. 5 ad 8. ubi sequentia adducit:

Effigies S. Antonii variis symbolis distingui solet; ignem et porcum ad pedes jacentem habet; librum cum baculo dextra manu gerit, tintinnabulum sinistra; *Thau* quoque super vestem depingitur.

Quid hæc significant, varia scriptores prodiderunt; inter quos P. Menochius nelle storie part. II, cap. 25, Sarnellius in epist. ecclesiast. tom. III, litt. 6, et fusius P. Theophilus Raynaudus tom. VIII, in eo libro, qui inscribitur *Symbola S. Antonii*.

Molanus lib. III de *Imaginibus*, suam ad pedes Antonii jacentem hoc pacto interpretatur, quod illius patrocinio bruta sanitatem consequantur; *Thau* salutis indicium esse ex sacris litteris deprehendimus (Ezech. cap. ix, v. 6): «Omnem autem super quem videritis *Thau*, ne occidatis.» Nos quidem sancti Antonii patrocinium non inficiamur pro his brutis, quæ vitæ alendæ, commodoque mortalium inserviunt, hæc tamen per effigiem porci nobis declarari minime existimamus: «Nam si idecirco (ait P. Theophilus Raynaudus lib. superius allato, § 8 *Tandem*) appingitur S. Antonio porcus, quia sospitatem exorat brutis, cur potius ei appingitur porcus, quam asinus aut equus?» et paulo post: «Cur igitur sus, potius quam aliud quoddam brutum B. Antonio appingatur, ægre assignari potest valida ratio, si sistamus in præsidio, quod brutis a sancto Antonio suppetit; cujuscunque enim generis bruta beato huic cœliti sospitori commendari ex usu est, et eventus felix sæpe vota secundat.»

Itaque sententiam suam his verbis exprimit: «Existimarim vero non minus commode, symbolo illo porci jacentis ad sancti viri pedes insinuari triplex genus porcinarum hominum ab eo domitorum ac prostratorum; ethnicos dico et hæreticos, ac voluptuarios Christianos.» Aliqui (P. Aiala lib. *Pictor Christianus* lib. v, cap. 4, num. 7) putaverunt murem Ægyptium poreo similem ad pedes S. Antonii appingi consuevisse, ut Antonium Ægyptium a reliquis omnibus discernent. Hic paulatim usus obtinuerit ut loco muris Ægyptii imago suis sufficeretur. Hæc præcise laudatus Pontifex.

(79. Subdunt ad rem eruditissimi Bollandistæ t. II, in Legenda ipsius sancti ad diem 17 Januarii, quod appingi seu sculpi etiam

sanctus pueri specie representatur. (ED. BARB.)

(81) Nec dubitandum, inquit Benedictus XIV, de Synodo Diocæs. lib. IX, cap. 15, numer. 5, quin possit episcopus inobedientes regulares quibuscunque poenis, etiam censurarum compescere: quod etiam colligitur ex decreto edito a S. Congr. conc. 5 Junii 1700, apud Monacellum in Formul. tom. I, tit. 3, form. 8, n. 49. (ED. BARB.)

solet nola et ecclesia; hæc seu primæ domus seu Ecclesiæ Antonianæ imago: illa quia a nuntis eleemosynariæ domus seu ecclesiæ (id est ecclesiæ Sanctæ Mariæ, quæ de eleemosyna dicebatur), Antonianis ad colligendam stipem concursantibus deferri in adventus sui signum cum reliquiis solita; cum baculo insuper ob baculum ad *Potentia* vel signi *Thau* modum, et figuram a sancto ipso cuidam Gastoni provinciæ Viennensis in Gallia viro nobilissimo ac opulentissimo in magnam arborem succrescentem in visione præostensum, ad ei indicandum fore ab se, suisque sociis atque alumnis in posterum miseris igneo morbo, sacroque igne perustos ac mutilatos, atque egestate pressos omnimode sustentandos; seu, ut in Vita S. Pauli dicitur, senex infirmos artus baculo regente sustentans: quæ verba peregre proficiscentem indicant, aut certe ideo apposita, quod baculum monachi gestari solerent, ut tradit Cassianus lib. I Institut., cap. 9, et ita baculo innixus pingi solet S. Antonius. Sic ex

IMMUNDITIA.

Vide verb. GULA, n. 37, et verb. LUXURIA, n. 36.

IMMUNITAS ECCLESIASTICA ET ECCLESiarUM.

SUMMARIUM.

ARTICULUS I. — *Immunitas, quoad ea quæ concernunt ejus naturam, divisionem et jus, a quo provenit.*

1. Immunitas unde derivetur. — 2. Immunitas ecclesiastica, et immunitas ecclesiarum, quamvis passim pro eodem sumantur, tamen proprie et rigorose non sunt idem. — 3. Affertur ratio. — 4. Affertur aptior immunitatis definitio. — 5. Talis definitio competit omni membro definiti. — 6. Immunitas sic descripta recte dividitur in localem, realem, personalem; et quæ sit qualibet. — 7. Immunitas realis et personalis est de jure divino. — 8. Immunitas localis ecclesiarum, seu privilegium asyli non competit ecclesiis alisque piis locis de jure naturali et divino, sed solum de jure humano, civili et canonico. — 9. Affertur objectio. — 10. In lege evangelica non habetur aliquod jus positivum, sive scriptum, sive traditum, decernens talem immunitatem. — 11. Contraria sententia est probabilis. — 12. Satisfit rationi sententiæ contrariæ. — 13. Affertur alia ratio corroborativa nostræ sententiæ, et infirmativa contrariæ. — 14 ad 35. Quæstio num immunitas personalis sit de jure divino, an potius humano.

ARTICULUS II. — *Quoad ea quæ specialiter concernunt immunitatem localem, seu jus asyli, loca, delicta et personas, quibus competit vel non.*

1. Jus asyli quid sit. — 2. ad 75. Loca quæ gaudent immunitate ecclesiastica. — 74. Palatium episcopi gaudet immunitate asyli. — 75. Etiam si ab ecclesia cathedrali abesset ultra 40 passus. — 76. Palatium mensæ episcopalis, etiam situm extra diocæsiam, gaudet immunitate ac si esset in propria diocæsi, pro tempore quo episcopus illud inhabitat. — 77. Palatium episcopi conductum pro sua habitatione episcopali gaudet immunitate. — 78. Palatium tamen conductum ab episcopo in propria diocæsi propria habitatione, in quo etiam habitat dominus ejusdem palatii, gaudet immunitate tantum quoad portionem episcopi et suæ familiæ. — 79. Palatia ruralia episcoporum in locis eorum diocæsibus, et ali

laudatis Bollandistis l. cit. Vide ibi, ubi multa scitu dignissima. Hinc facile colligitur, quare ei appingatur signum *Thau* et *ignis*, tum ex hic adductis, tum ex allato textu Ezechielis cap. IX, num. 4 et 6, tum ex traditis a nobis in hæc Bibliotheca sub verb. *Religiones Regulares*, art. 3, n. 27. Vide ibi.

ADDITIONES EX ALIENA MANU.

(80. Sollicitudo sacrarum imaginum præcipue spectat ad episcopum. Atque hinc est quod citra Episcopi consensum haud licet pingere aut insculpere in ecclesia insolitam aliquam imaginem, vel eam exponere. Non licet transferre sacras imagines ac reliquias, episcopo invito, vel contradicente rectore Ecclesiæ, vel patrono: maxime si fuerint Ecclesiæ dono datæ ad conservandam memoriam donantis. Vide Rot. in Uratislaviæ. Translationis Imaginis 17 Martii 1738, cor. clar. mem. Calcagnin.

(81. Alia ad rem, vid. verb. *Veneratio Sanctorum*.

ipsis interpolate, seu recreationis gratia habitata, quæ ab eorum afflictuariis continuo habitantur, non gaudent immunitate ecclesiastica. — 80. Confugiens ad palatium episcopi gaudere debet immunitate. — 81. Quare carceratus in palatio episcopi est ibidem restituendus. — 82. Sicut etiam sacerdos captus in palatio episcopi gaudet immunitate, et ibidem est restituendus. — 83. At, quando episcopus ordinat carcerationem in proprio palatio, reus non gaudet immunitate ecclesiastica. — 84. Sicut in casu quo baroncellus et birruarii curiæ episcopalis, qui tentant absque ordine carcerationem sacerdotis inventi cum falce venatoria præ manibus, et ob resistantiam eis factam, ipsam taliter percusserunt, ut secundo die obierit; unde vocati ab episcopo ad proprium palatium pro reddenda ratione hujus facti, ibidem de mandato episcopi carcerantur, et deinde poena treremium puniuntur, non gaudent immunitate. — 85. Reus allegans clericatum baroncello, ductus liber ad vicarium generale, cui in palatio episcopi dixit, se non esse clericum, sed velle uti immunitate palatii episcopalis, quam vicarius admisit, gaudet immunitate, et baroncellus non incidit. — 86. Executio etiam pro debitis civilibus fieri non potest in palatio episcopi nec in domibus seu mansionibus clericorum in regno Neapolitano, attentata consuetudine in dicto regno ad eorum favorem. — 87. Concedenda est facultas exsequendi in palatio episcopi quatenus a creditoribus episcopi petatur. — 88. Magistratus sæcularis absolvitur ad cautelam, eo quod demoliri fecerat murum ædificatum ante palatium episcopi, quod prætenditur spectare ad mensam episcopalem. — 89. Ad hoc ut clarius percipiantur delicta quibus competit vel non jus asyli, dantur hic ad litteram duæ pontificiæ constitutiones, quæ debent ad hæc esse vera norma et Regula. — 90. Affertur constitutio Gregorii XIV. — 91. Affertur constitutio Benedicti XIII. — 92. Delicta quibus competit jus asyli sunt ea omnia et singula quæ specialiter non sunt excepta. — 93 ad 156. Delicta quibus non competit jus asyli. — 157 ad 159. Constitutio Benedicti XIV pro extractione hæreticorum. — 160 ad 165. Alia statuta quoad immunitatem ab eodem pontifice, et a Clemente XII.